

POSTANOWIENIE

28 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 28 maja 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Nadleśniczego Nadleśnictwa Węgliniec
przeciwko T. D. spółce akcyjnej w K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Nadleśniczego Nadleśnictwa
Węgliniec
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 26 kwietnia 2024 r., I ACa 859/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Skarbu Państwa reprezentowanego przez Nadleśniczego Nadleśnictwa Węgliniec od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 26 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i orzecznictwa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. tj. przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez sąd drugiej instancji postawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy. Zagadnienie skierowane do Sądu Najwyższego powinno być abstrakcyjnie sformułowanymi pytaniami o prawidłową wykładnię prawa, wymagającymi uogólnionej stricte jurydycznej jego wypowiedzi, bez nawiązywania do okoliczności faktycznych tej sprawy. Zagadnienie to nie może stanowić w istocie skierowanego do Sądu Najwyższego bezpośredniego pytania o sposób rozstrzygnięcia tej sprawy. Zagadnienie prawne powinno być przedstawione w sposób umożliwiający Sądowi Najwyższemu udzielenie

uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3669/23).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania:

„Czy użyte w art. 39a ust. 2 ustawy o lasach pojęcie „wartości podatków i opłat ponoszonych przez Lasy Państwowe od części nieruchomości” obejmuje odsetki od zaległości podatkowych, powstałe w wyniku wydania decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego?”

Wskazywana przez skarżącego problematyka nie może zostać uznana za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Słusznie bowiem wskazał Sąd II instancji, że zgodnie z art. 39 a ust. 2 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz.U.2020.1463 t.j.). ww. przepisem, wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesylu na rzecz przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej ustala się w wysokości odpowiadającej wartości podatków i opłat ponoszonych przez Lasy Państwowe od części nieruchomości, z której korzystanie jest ograniczone w związku z obciążeniem tą służebnością. Przepis nie mówi zatem o odsetkach od zaległości podatkowych, które odróżnić należy od samego podatku. Ponieważ na skutek kontroli organ ustalił wysokość podatku w innej wysokości, powód był zobowiązany do zapłaty odsetek liczonych od 1 lutego 2015 (k. 48) - art. 53 ust. 1 ustawy Ordynacja podatkowa. Podmiotem stosunku publicznoprawnego był wyłącznie powód i to na nim spoczywało ryzyko wyliczenia właściwej wysokości podatku i zapłata w terminie. Jakkolwiek w związku z stosowaniem prawa podatkowego mogą pojawiać się wątpliwości, podatnik ma narzędzie w postaci możliwości uzyskania indywidualnej interpretacji podatkowej - art. 14b ustawy Ordynacja podatkowa (w 2015 r. istniała już ta regulacja). Tak więc deklarując określony charakter gruntów, powód czynił to wyłącznie na własne ryzyko.

Argumentacja uzasadniająca wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego - cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego w orzecznictwie - powinna odwoływać się do wątpliwości kwalifikowanych, a nie

zwykłych, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd w toku rozpoznawania sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2024 r., I CSK 1684/23). Przedstawiona wątpliwość nie ma charakteru uniwersalnego. Powód pod pozorem występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w istocie pyta o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Uzasadniając skargę nie przedstawił argumentów wskazujących, że rozstrzygnięcie podnoszonych przez niego kwestii stwarzało realne i poważne trudności, ma znaczenie dla rozwoju prawa.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

M.L.

[SOP]

[r.g.]